

Štvrtok 13. týždňa

Mt 9,1-8

Ježiš odpúšťa hriechy
Usilujme sa o odpustenie hriechov

Ochrnutie je ťažká choroba. Niektorí z nás sa už určite stretli s trvalo ochrnutými. Väčšina z nás však skôr zažila prechodné ochrnutie, keď niekto padol na zem, z bicykla, zo schodov, pri futbale, tenise. Spočiatku to vyzeralo na nevelké zranenie, no na druhý deň noha opuchla, nemohol chodiť.

Aj Ježiš sa stretol s ochrnutým. No na prekvapenie všetkých najprv udeľuje odpustenie hriechov a až potom hovorí: „***Vstaň, vezmi si lôžko a chod domov***“ (Mt 97).

Ježiš ochrnutému najprv odpúšťa hriechy a až potom ho uzdravuje. Hriech je najväčšie nešťastie pre človeka. Je omnoho horším nešťastím ako samo ochrnutie. Hriech špiní a ničí človeka. Kristus svojimi milosrdnými očami vidí, že sa hriech ako hlavné trápenie človeka nachádza na prvom mieste pred všetkým ostatným. Udelenie odpustenia je oslobodzujúci a zachraňujúci prvok, teda rozhodná pomoc, ktorou sa odstraňuje zlo od koreňa.

V skutočnosti ochrnutých medzi nami nielo. No často sa prejavujeme, ako keby sme boli skutočne ochrnutí najmä vtedy, keď treba niečo robiť. Náhle máme takpovediac nevládne ruky a nohy. Ťažko je nám zohnúť sa a zdvihnúť papierik. Kolená sa ťažko zohýba k modlitbe. Človek nemá silu, keď treba vypnúť televízor. Stáva sa, že nohy akoby vrastú do zeme, keď treba ísť do práce. Je to ako s ochrnutým, keď druhí musia všetko robiť zaňho. Rozdiel je iba v tom, že ochrnutý je chorý a skutočne potrebuje pomoc. Nám sa však jednoducho nič nechce. Paralyzuje nás nie choroba, ale lenivosť, sebeckosť, pohodlnosť, chytráctvo, obzeranie sa po druhých. Jedným slovom našim ochrnutím je hriech.

O ktoromsi urugvajskom kráľovi sa rozpráva táto zaujímavá príhoda: Jedného dňa šiel kráľ so svojimi dvoranami k zlatníkovi. Kým sa kráľ rozprával so zlatníkom, dvorania si prezerali šperky. Keď z obchodu odišli, pribehol za nimi rozčúlený zlatník: Hlásil kráľovi, že mu chýba drahocenný diamant. Kráľ s družinou sa vrátil do obchodu. Poprosil zlatníka, aby mu doniesol krčah naplnený soľou. Potom vyzval svojich ľudí, nech každý z nich vopchá ruku do krčaha a potom ju otvorenú zase vytiahne. Keď to všetci urobili,

vysypali soľ na stôl. A pozrite, aj diamant tam bol. Tento kráľ bol veľkodušný. Chcel dať zlodějovi príležitosť, aby svoj podvod napravil a nevystavil ho verejnej hanbe.

Tak to robí aj Kristus s nami. Kým sme na zemi, môžeme vždy získať jeho odpustenie prostredníctvom nenápadnej spovede.

Zamyslime sa a položme si otázky: Verím pevne, že Ježiš má moc odpúšťať hriechy? Som mu skutočne vďačný, že i mne odpúšťa? Necítim, že je už čas prosiť ho o odpustenie vo sviatosti zmierenia?

Pane Ježišu, ktorý si uzdravil ochrnutého, pomôž mi, aby som sa nikdy nesprával ako ochrnutý. Pomôž mi hľadať i ťažšie veci, nielen výhody. Pane Ježišu, ty si tak postupoval. Chcem ísť za tebou a s tebou.

Amen.